

lan Piller

This edition published under license from Blake Publishing Ltd,
3 Bramber Court, 2 Bramber Road, London W14 9PB, England

© Text copyright Ian Gillan/David Cohen 1998

© Надя Бошняшка, превод от английски
София, 2007

© издателство **АДИКС**

ISBN 978-954-91900-2-1

Ian Gillan

**АВТОБИОГРАФИЯТА НА ВОКАЛА НА
DEEP PURPLE**

от Иън Гилън и Дейвид Коен

издателство **Адикс**
София • 2007

Виновниците

Брон (Би) и Грейс Гилън; Джанет, Никола и Люси Коем; Мат Объри (компютърни съвети от изключителна важност – големи благодарности!); Саймън (Супер-Мех) Клап; Робърт Мазили; Фулдън Ъндъруд; семейство Милтън в „Дъ Фортескю“ (Салкомб); Рик и Черил в „Дъ Крийкс Енд Ин“ (Кингсбридж); Питър Ехлерс в „Дъ Търсти Уейл“ в Алтемонте Спрингс (Флорида); борда на директорите в „Дъ Пензанс Клъб Лимитид“ (гара Паднигтън); Ърни („Тя написа само сбогом“) Бърс; Катя Дътън; Ричард Хюс и Джанет Рийвс (Португалия) – много специални; Куестрин „Пи“ Кобер; Ал Дътън; Фил Банфийлд; Луис Джеймс; Адам Парфит и Чарли Хелиар в „Блейк Пъблишинг Лимитид“; Колин Харт; Чарли Луис; Джоф Аспъл; Маджит Кангура („Илектрик Еко“), „BMG Рекърдс“; Греъм (Фирналия) Ъндъруд; Кудос Бизнес Системс (Салкомб); семейство Дж. Дойл – Кралят на Прусия (Кингсбридж); Ал Уолс (зае ми плоча на 33 оборота!); Дъг Макензи; Тони Тейкън; Глория Бристоу; Джордж Боднър; Бари Плъмър; Крис Хил; Робърт Лундгрин; Крис Чарлсуърт; „Кинг Принт“ (Кингсбридж); Джулиън Калвърли; Саймън Фаулър; Саймън Робинсън (и Ан) за „Даркър Ден Блу“ (списанието за Deer Purple); и „RPM Рекърдс Лимитид“ (Шефийлд) – също за дискографията. И накрая, на всеки отделен промоутър, който е поемал риск заради мен!

За Рокедропа!

МОЯТ СЪАВТОР

„Невероятният бард“, Дейвид Коен, смята, че написването на тази книга е буквално лудост. Наистина това са негови думи! Една вечер му звъннах у тях и съпругата му, Джанет, вдигна телефона. Докато говорех с нея, чух лай по телефона.

– Не знаех, че имате куче, Джанет.

– Това е Дейвид – каза тя. – Лае по едно писмо от управителя на банката.

Мой тип човек!

Със съпругата си Джанет имат две дъщери, Никола и Люси. Дейвид участва в серия проекти в творческата индустрия, включително и с няколко музиканти. Освен това е работил с изследователя на Амазонка, Алън Холман; направи успешен семинар по писане за затворите на Нейно Величество и е съавтор на книга за уличното забавление. Редовно е бил гост в националната и местни радиостанции по повод неговата работа и заради противоречивия му интерес по въпроси, свързани с устройването на централните градски части. Мнението му по тези въпроси е било публикувано и е изнасял лекции за това във Великобритания и в чужбина. Чрез своята продуцентска къща (с Ал Дътън) „Дъ Пензанс К्लъб Лимитид“ (Пензанс Продъкшънс), той участва в няколко проекта за писане, включително и за филм.

Съдържание

<i>Пролог.....</i>	<i>13</i>
<i>Глава 1.....</i>	<i>17</i>
<i>Глава 2.....</i>	<i>37</i>
<i>Глава 3.....</i>	<i>55</i>
<i>Глава 4.....</i>	<i>79</i>
<i>Глава 5.....</i>	<i>115</i>
<i>Глава 6.....</i>	<i>141</i>
<i>Глава 7.....</i>	<i>153</i>
<i>Глава 8.....</i>	<i>163</i>
<i>Глава 9.....</i>	<i>173</i>
<i>Глава 10.....</i>	<i>189</i>
<i>Глава 11.....</i>	<i>207</i>
<i>Глава 12.....</i>	<i>231</i>
<i>Глава 13.....</i>	<i>247</i>
<i>Глава 14.....</i>	<i>261</i>
<i>Глава 15.....</i>	<i>269</i>
<i>Дискография.....</i>	<i>283</i>

Пролог

Може би е възможно да устоиш на изкушението – все пак, началото беше толкова отдавна: 19 август 1945 г., за да сме точни. Две пети от това, което заемаше голяма част от по-късния ми живот, вече бе създадено; оставаше да се появят само Роджър Гловър и Иън Пейс. Разбира се, имам предвид Deep Purple, енигматичната рок група, която винаги съм обичал и заради която винаги съм страдал. Джон Лорд (клавир), Роджър Гловър (бас) и Иън Пейс (барабани) са обикновени хора с добри сърца и само обичайното количество злоба. В течение на годините те кръжаха около оста на музикалната люлка, докато Ричи Блекмор (китара) и аз (вокал) се люшкахме несигурно по музикалните крайности.

Това не е окончателно твърдение, защото макар че Ричи напусна групата след концерта в Хелзинки на 17 ноември 1993 г. след гневен изблик в Националния изложбен център в Бирмингам няколко дни по-рано, той никога няма да бъде забравен – никога! Той е изключително важен за духа на Deep Purple и някои читатели може да се изненадат, че не изпитвам никакви лоши чувства към Ричи.

Делях стая с него в ранните дни и в течение на много бурни години – някои размирни, други не – се научих да обичам и да се възхищавам на невероятното му музикално майсторство и присъствие на сцената. Всъщност, не изпитвам никаква антипатия към него и признавам, че с него си изкарвахме страхотно не един път.

Неговото мнение за мен може и да е съвсем различно, защото имаше едно негово изказване и то бе записано: „Някой ден, на пътя, ще нападна Иън Гилън в някоя задна уличка. Той е по-голям от мен и вероятно е по-добър в боя, така че ще се съберем с няколко приятели и ще го пребием... но той няма да знае, че съм бил аз.“

Предпочитам да мисля, че преувеличава, но наистина нищо не беше наред в онзи период, когато се присъединих към групата в студиото „Ред Рустър“ в Мюнхен (1992 г.) за „The Battle Rages On“. Мнението на Ричи за моето завръщане бе обобщено, с думите които каза на Андерс Тенгнер, че „искал да доведе някой друг в групата, но... останалите трима го оборили в гласуването“ и не се държа по-окуражително, когато се срещнахме.

Точно преди това бях прекарал известно време с Роджър в едно студио в Кукхам, Беркшир, където работех по един материал, който щях да наследя от групата и вокала Джо Лин Търнър – щях да го заместя, така че Deep Purple да се появи пак в класическия си вид. Една от песните беше „Time to Kill“ и всички харесаха това, което бях направил, освен китариста.

Е, не бях виждал Ричи от няколко години и си мислех, че това е добър шанс да започнем на чисто в нашата бурна история. Той влезе в студиото, поздрави ме и си стиснахме ръцете. След като поговорихме за дреболии няколко минути, аз го попитах:

– Какво не ти харесва в “Time to Kill” – текстът или мелодията? Мога да променя някои неща, ако така искаш.

– Не ми харесва текстът, не ми харесва мелодията и не ми харесва и името! Искам да кажа, думата “kill” не подхожда на този акорд, нали? Ако съм откровен, бих предпочел да използваш думите, които Джо написа – каза Ричи.

Смятам, че Ричи мисли по същия начин и за “Woman from Tokyo”. Той твърди, че любимите му изпълнители са „Абба“ и Нийл Даймънд, така че не е изненада, че понякога бяхме резервирани един към друг.

Обмисли позицията си, разположи защитата.

Защо не ми даваш да попитам дали е просто случайност.

Храниш спекулантите за чужда сметка.

Като лешояди, изтръгващи очите, за да стигнат до умирация мозък.

Моите думи в „Time to Kill“ си останаха така, но албумът и тур-

нето бяха една непрестанна битка, а групата достигна повратната точка, докато пътувахме. Начинът, по който Ричи реши да ни напусне, беше критичен и трябваше да решим дали можем да продължим.

Обсъждахме различни възможности и идеи, но точно г-н Удо (японски промоутър) предложи Джо Сатриани да го замества и затова му се обадохме да видим дали се интересува и дали има възможност. Всички бяхме наясно, че това не е за постоянно, а само начин да се спасим от удавяне. Изпратихме му запис от концерта в Щутгарт и той дойде – перфектен джентълмен, перфектен професионалист и ненадминат музикант. Казахме му, че сме отделили няколко дни за репетиции и той пристигна и свири безупречно още първия път.

Погледнахме през прозореца на студиото и видяхме г-н Удо, Колин Харт (нашият мениджър) и екип да държат високо вдигнати табели. Все едно оценяваха състезание по пързаяне с кънки, а резултатите бяха все 9.8, 9.8 и по-високи! Беше като свеж полъх – той правеше всичко толкова лесно за всички. А после дойде моментът да изсвирим „Smoke on the Water“. Някой каза:

– О, няма нужда да го репетираме, нали?

– Аз май бих искал – възрази той.

– Добре – казахме ние.

Той се усмихна и каза:

– Брей, не съм си представял, че ще свиря „Smoke on the Water“ с Deep Purple!

След това, направо излезе на сцената с нас.

Джо не криеше факта, че си има своя група, но остана с нас и ни помагаше доста време, докато дойде мигът да се върне към своите проекти. Бе запълнил една празнина, което ни позволи да продължим, да възвърнем увереността си и да осъзнаем, че има живот след Ричи.

Именно тогава обмислихме ситуацията и взехме решението да намерим някой за постоянно. Направихме малки списъци с хората, които искахме. Американският музикант Стив Морис присъстваше в списъка на всеки. Срегнахме се с него и след като

му обяснихме ситуацията и нашите амбиции, стана ясно, че той също се интересува.

Когато бе попитан дали има някакви въпроси, които да иска да ни зададе, той зададе само един: има ли някакви изисквания към облеклото? Стив стана постоянния китарист на Deep Purple в края на 1994 г.

Глава 1

Предполагам, че първият ми истински спомен бе раждането на сестра ми, Полин, на 26 юли 1948 г. Тя дойде като желана изненада – всъщност, като страхотен подарък и можеше да ми предложи много повече от обичайните играчки, които аз като тригодишен съсипвах. За нещастие, ранното външение около Полин бързо премина и, като при всяко малко дете, за мен тя се превърна в разочарование. Всъщност, тя си беше абсолютна загуба на време!

Докато растяхме, аз се опитвах да я окуража да играе с мен различни игри, но тя никога не разбираше обясненията ми, почти винаги плачеше и, общо взето се оказа една от най-лошите идеи на майка и татко. Когато започна да кани възрастни приятелките си, животът се изроди до безнадеждност, тъй като моето пространство и спокойствие изчезнаха благодарение на кикотещата се групичка.

Например си спомням как дядо Уоткинс купи една огромна палатка – или поне приличаше на такава – и двамата търпеливо я сглобихме в задния двор, а разпалиеното ми въображение рисуваше велики приключения в далечни джунгли и екзотични места. Тогава изобщо няхах представа, че животът ще ми предложи тази възможност, но точно в този момент трябваше да се разправам с Полин и компанията ѝ, които искаха да завземат моята палатка и да я превърнат в болница, където да си играят на лекари и медицински сестри! Мисля, че отказах да бъда техният д-р Гилън, решение, към което щях да се връщам със съжаление един ден.

Истината е, че Полин и приятелките ѝ бяха страхотни. Имаше моменти, когато нещата отиваха твърде далеч, обикновено когато я оставяха в детската кошарка и майка не беше наоколо. Аз се промъквах до кошарката, раздрусвах я с все сила и изръмжавах като див звяр. В по-късните години майка – или Одри, както я

наричах – си спомняше тези моменти и признаваше, че явно е слагала в кошарката не детето, което трябва да бъде там.

*Мило дете,
след време ще видиш линията.
Линията, която отделя
доброто и злото.*

Всъщност моето детство не беше лошо, така че не мога да твърдя, че то е като в приказката, в която героят от бедняк става богатяш. Но животът в Хоунслоу не беше и комфортен и имаше много превратности, с които трябваше да се справяме, включително времето, когато родителите ми често се караха и по-късно се разделиха. Баща ми Бил почина, но дори и при всичките проблеми, които създаде, не мога да мисля за него с лоши чувства.

Роден в Гован, Глазгоу, като част от голямо семейство от работническата класа, той напуснал училище на 13 години и през голяма част от юношеството си се е занимавал с дребно мошеничество и авантюри по бреговете на река Клайд с приятели със същия произход и манталитет.

Едно от нещата, които правели, за да припечелват, било да търсят дървета и клони, носени от реката, които после старателно прибирали и изсушавали, преди да ги продадат на хората от евтините жилища. Била област с груби хора и човек трябвало човек да бъде съобразителен, за да се справя.

Детските спомени често са объркани и винаги има склонност към преувеличение. Но няма да е пресилено, ако кажа, че татко имаше невероятен акцент. Беше „гованезки“ и би накарал Раб К. Несбит¹ да звучи като Дерек Нимо². След като се преместил в Югоизточна Великобритания, това сигурно му е създавало проблеми, защото до 14-годишната си възраст дори аз не можех да разбера и думичка! Ръмженето и въодушевените жестове, които

¹Герой от популярен телевизионен сериал от 1990–1999 г. — *Б. пр.*

²Британски комедиен актьор с много плътен глас. — *Б. пр.*

неопитните и необучените взимаха за заплахи, често се оказваха изблици на нежност и той сигурно понякога се е изненадвал, когато се е опитвал да бъде мил с нас, а ние сме бягали от него!

Чудатостите на татко и неговият принос към семейния живот бяха много и разнообразни и варираха от вдъхновяващи до абсолютно тъпи и безотговорни. Колкото до неговото отношение към мен, в ранните години се разбирахме доста добре, а с течение на времето той определено ми се е притичвал на помощ, когато имах нужда.

Той не беше централната фигура в семейството, или когато се случеше, то беше случайно. Имаше много поводи за търкания между родителите ми и един от тях беше отношението на Бил към религията, което в най-добрия случай можеше да се нарече неортодоксално. Това създаваше проблеми в дома ни и обществото, където се предполагаше, че трябва да бъдем възпитани в християнските ценности, но татко поставяше Бог под въпрос – беше нещо, което споделях от доста ранна възраст, когато и аз самият задавах въпроси за Всевишния и Неговата вселена.

Бях роден в объркване, майка ми каза:

*„Когато пораснеш ще разбереш,
но все още е загадка.“*

Мисля, че бях на 8 години, когато за първи път осъзнах величието и духовното предизвикателство на безкрайността – гледайки през прозорците към звездите, или плъзгайки поглед към синьото небе през деня, отвъд което е чернота. Отговорът на моите въпроси винаги беше „нещо, което продължава вечно“, отговор, който ми се струваше нелеп. Искам да кажа, че дори и аз можех да видя, че нищо в живота не продължава вечно. Като дете виждах, че във всяка стая има стени и врати. Стоях в градината и там пак имаше стени и порта и всяка улица също изглеждаше някак затворена. Но когато погледнех към небето, там нямаше стени и врати. Само пространство, безкрайно пространство и в това нямаше смисъл. Но аз исках да има: и с живота си въображение го изпълвах с

пространства и ги „затварях“ със стени, ограничавах ги, най-вече небето! Но след като постигах това в мечтите си, се събуждах, обезпокоен от мисълта за още пространство отвъд моите стени, така че издигах още, а мъчението продължаваше безпощадно, без отговор или удовлетворение. Най-накрая осъзнах безсилието да определя пространството – да се опитвам да го контролирам и знам, че наистина продължава вечно!

Беше така, когато бях дете, а в по-зрелите години един ден щеше да намери израз в „Mr Universe“ от „Пай Рекърдс“ с Роджър Гловър през 1967 г. и по-късно с The Gillan Band, когато една друга песен бе издадена от „Върджин Рекърдс“ през 1979 г.

Да оспорваш концепцията за пространството и неизбежно да задаваш въпроси за Бог за мен не е грях и все още не мога да разбера как можем да оправдаваме масовото унищожение в Негово име. В момента примирено съм решил да живея живота си с твърдението, че всички ние сме само мехурчетата в нечия бира!

Много съжалявам, че не съм отделял повече време, за да оценя отношението на Бил към живота и какво го е накарало да се откаже от толкова много неща. За нещастие, много от неговите становища (когато те бяха разбирани изобщо) се считаха за безполезни в едно добродетелно общество, така че на Одри се падаше да осигури гръбнака и основната тъкан на семейния живот.

Може би е било от полза това, че тя бе дошла от по-добра среда от тази на Бил. Тя бе едно от четирите деца. Тук ще се отклони малко, най-възрастната – „леля Джоан“ – по-късно щеше да играе важна роля в ранната част от музикалната ми кариера. Тя стана г-жа Крюкърн, като се омъжи за американски военен на име Чарли, и след като се върнаха в Щатите, тя щеше да стане нашия пръв международен фен, когато излезе „Episode Six“. Разбира се, във фен клуба тя се подписваше като „Джоан“, което впечатли доста хора.

Като се върна към моето детство, за мен Одри беше амбициозна, доста религиозна, трудолюбива и обзета от сериозна решителност. Животът тогава се въртеше около комплексите в Западен Лондон точно около летище Хийтроу и областта се превърна в

доста благодатна почва за музиканти. Между имената, които ми идват наум, са тези на Крещящия Лорд Съч („Крещящия“ за неговите приятели), Клиф Бенет от Rebel Rousers, Мик Ъндъруд (чието име ще се появява често в тази книга) и, разбира се, човекът, с когото щеше да ме запознае един ден: Ричи Блекмор, който беше „дивак“ и чието име ще се появява даже още по-често! Всъщност нашето малко ъгълче от „вселената“ щеше да има огромен принос към музикалната сцена от първите дни на рокендрола та до днес.

Но всичко това е в бъдещето. Вкъщи Полин и аз растяхме в атмосфера на конфронтация между родителите ни, уместно илюстрирана от една ситуация, която ги докара до ръба на раздялата. Когато разказвам това, трябва да приемете, че цялото семейство – без изключения – обичаше животните, но някои видове бяха по-любими от други. Например, Бил не си падаше много по котките. Така че в най-лошия момент от един особено тежък период между тях Одри реши да купи котка и я донесе вкъщи, наричайки я Сали. Е, атмосферата стана съвсем потискаща, след като – прекарал известно време в мрачен размисъл, – Бил излезе гневно навън, и след няколко часа се завърна и с известен триумф ни представи друг домашен любимец – вълнисто папагалче на име Пъф! Сложи птичката в клетката, която бе купил, и я окачи на една халка. Халката бе закачена на стойка, висока около 1,5 метра и клетката със стойката бе поставено в ъгъла на хола, така че птичката да може да гледа какво става навън. Макар че стаята имаше две врати, едната бе преградена от мебели, които оставяха място за едно канапе пред камината, както и маса и два стола – единият от които беше на Бил. Той сложи този стол близо до еркерния прозорец, което означаваше, че нищо не можеше да мине по коридора без да мине и покрай него и освен това означаваше, че нещастната котка бе подложена на постоянното мъчение да не може да докосне кутията с обяда!

А после дойде денят, в който, поради някакъв невероятен късмет, Сали и Пъф останаха сами в стаята. Котката се качи на облегалката на стола, изчисли ъгъла и разстоянието и взе необратимото

решение да скочи. Скокът беше достатъчно силен, за да приведе клетката във въртеливо движение и в този момент Бил се завърна. Като оцени ситуацията, той се приближи плавно и премерено, грабна горката котка в огромната си ръка и със същото движение я хвърли без парабола към далечната стена, където тя остана няколко секунди, преди да се свлече (без спирачки) по цветния тапет до пода. Животът ѝ беше спасен най-вече благодарение на това, че тя мъдро си бе оставила ноктите в клетката и сега Пъф ги разглеждаше разсеяно, докато лежах из дървените стърготини. Като се върна назад в спомените си няма друг случай, когато бракът да е събирал толкова невероятна двойка; те нямаха нищо общо. Имаха различни възгледи за политика, религия, социални и културни въпроси. За каквото и да ви хрумне, и за него имаха различни мнения! Може би беше прекалено да се иска връзката да продължава особено когато се стига до критичния момент – деня, когато Одри разбра, че Бил има любовна връзка.

Както и много други млади мъже тогава, Бил бе останал в армията, където бе повишен в сержант в корпуса по продоволствието. Макар че нещата между тях не вървяха, ситуацията бързо се влоши, когато започнаха да пристигат писма с пощенски печат от Ливърпул. В края на краищата се оказа, че Бил си има млада приятелка и тя очакваше дете от него. Одри се изправи лице в лице срещу Бил и се срещна с неговата приятелка, среща, която вероятно е била ужасна и за двете жени. За Одри, причината за шока трябва да е била очевидна, но същото важи и за момичето, тъй като тя разбрала, че нейният любовник – и баща на детето ѝ – е вече женен. Мисля, че беше уредено момичето да получава по 30 шилинга на седмица до раждането на детето, а тогава трябваше да се преразгледа отново цялата ситуация.

Бебето бе мъртвородено и в този момент Одри напусна Бил, взимайки ни с нея. Знаем, че звучи налудничаво, но при все че всичко това се случи между две ужасно несъвместими души и при всичко, което си спомням за поведението на Бил, все пак не мога да мисля за него с лошо, или да го обвинявам за провала на брака им. Като погледна назад към тази сага, тя си беше обречена от

самото начало. Как и защо е започнала, не е моя работа.

Като се наведох да целуна челото на баща ми, забелязах брадичката му. Имаше нещо странно, какво беше? Имаше ужасна нужда от бръснене, винаги бе толкова педантичен в хигиената и външния си вид. Колко сутрини стоях и го гледах заплепен, докато той обясняваше и демонстрираше този процес, ритуал. Първо, измиваш лицето си с обикновен сапун. После с вода, толкова гореща, колкото можеш да понесеш, използваш четката и крема за бръснене „Палмолив“ (старият аромат, вече го няма). След това бръсначът, който оставяше кожата му сякаш по-гладка и от моята. Понякога той се пресягаше, мацваше малко крем по лицето ми и ме бръснеше със самобръсначка без бръснач. Превъзходно!

– Ти си по-добър мъж от мен, Гунга Дин¹ – казваше той.

А какво беше това? Последният път, когато го видях, беше около 11 ч. вечерта, в нощта преди да напусне хотела, където бях отседнал и да потегли към дома ми, избръснат. Загина след по-малко от час след това зад волана. Сега, тук в моргата, петдесет мили по-нататък и дванадесет часа по-късно, той имаше ужасна потребност от бръснене.

Да, това е той, моят баща Уилиам. Да, да!

Обърквах се във формалностите по разпознаването. „Бихте ли се погрижили някой да го обръсне преди...“ Преди! „Преди какво?“, помислих си аз, като същевременно се опитвах, да възвърна самообладанието си.

Така че... косми, растящи по брадичката на мъртъв човек звучи като моряшка песен. Всичко, което бях взел от баща си, се концентрира в този момент.

В случай че сега животът ми изглежда травмиран – или дори нещастен – в онези детски дни не беше така. Разбира се, беше тъжно да видиш как родителите ти се разделят и после да напуснеш това, което е било твой дом, за да отидеш да живееш с баба ти и дядо ти, но остават много хубави и скъпи спомени, към които да се връщаш. Например, спомням си чичо Алек, лудият изобрета-

¹ Последният и най-известен ред от стихотворението „Гунга Дин“ на Ръдиард Киплинг. — Б. пр.

тел, от когото предполагам, че идва част от моята изобретателност. Беше брат на Бил и като такъв определено беше *persona non grata* въкъщи. Бил никога не говореше за Алек – всъщност, мисля, че малко се срамуваше от него, което беше ирония в много отношения!

Понякога Алек идваше от Шотландия, за да ни види и обикновено пристигаше с куп картонени кутии и странни приспособления. Бил го посрещаше на гара Кингс Крос и го насочваше, заедно с багажа му, към най-близката кръчма, където оставаха, докато ние, децата, си легнем. Когато пристигаха въкъщи, Алек разпаковаше и показваше на Бил (с големи подробности) последното си изобретение, което възнамеряваше на следващия ден да занесе в патентното бюро.

Един път ми позволиха да видя едно от творенията на Алек и беше поразително! Беше направено от много красиво издялани парчета дърво и всички си пасваха идеално – след около час занимавка. Веднъж сглобено, нещото имаше форма на глава и тяло, в което имаше и малко шкафче. Когато се отваряше, вътре имаше всякакви механични тайнства – лявата ръка не се движеше, но едно устройство в гръдния кош задействаше някак дясната и караше главата да се върти. В тялото имаше една гъвкава бутилка, пълна с вода и когато се натиснеше един бутон, дясната ръка се протягаше, взимаше чашата от Алек, наливаше вода в нея и я подаваше на чичо ми да отпие.

Той имаше идея да продава продукта на заводи на едро и беше много ентузиазиран. Но, както става с повечето от идеите на чичо Алек, и тази беше безполезна! Това ме навежда на мисълта, че моят по-късен интерес в дърводелството (както и случайните безполезни идеи) вероятно се дължат на неговото вдъхновение.

Другото което съм запомнил от Алек беше, че само той и г-н Морган, наш съсед, наричаха баща ми „Джок“ или „Уили“. Татко мразеше да му викат така, както разбрах една вечер, когато изимитирах чичо си и казах:

– Лека нощ, Джок!

Тази магия си отиде с раздялата на родителите ми, като ни оста-

виха да търсим радост в по-възрастните ни близки и ние я открихме – най-вече в дядо Уоткинс, който управляваше домакинството с желязна пръчка и строго викториански принципи.

За повечето семейства по онова време (около началото на 50-те), животът в един добър дом от работническата класа следваше строги правила на поведение и уважение на равните по ранг. Мъжът в къщата – в този случай дядо – беше господар и думата му бе закон. Неделният обяд (или вечеря, както го знаехме ние) беше, на теория, момент на „добри чувства“. Означаваше да сме заедно в деня, когато Бог си почива и време да сме отпуснати и щастливи!

BBC помагаше да се поддържа настроението с доста страхотни комедийни радиопрограми – такива като „Hancock’s Half Hour“, „The Navy Lark“, „Round the Horn“ и „The Goons“ бяха любимите ми. Като казвам това, не мога да не спомена с известна доза нахалство, че удивителното и популярно представление по вентрилоkvизъм¹ на Питър Броу и легендарната му кукла, Арчи Андрюс, понесе известни поражения. Рейтингът му неочаквано и рязко спадна, когато той дръзко се прехвърли в телевизията. Чак в този миг той осъзна колко е важно да се контролира всяка мимика на лицето!

Що се отнася до духа на деня, неделният обяд обикновено бе помрачаван от един проблем – дядо забраняваше смеха, докато сме на масата. Това ни дразнеше, защото правилото не се отнасяше до самия него и той изобщо не бе склонен към какъвто и да било самоконтрол, докато се излъчваше комедията. Имаше много моменти, когато той изцяло губеше контрол, обикновено покрай шоуто на групата на Били Котън, което той обожаваше. Имаше и една песен, пееше я Алън Брийз: „Затвориш ли вратата, те влизат през прозореца... дъ, дъ, дъ; Затвориш ли вратата, те слизат по стълбите...“ (или нещо подобно). Той много обичаше тази песен и докато се превиваше от смях, ние всички гледахме много печално.

¹ Говорене, при което гласът сякаш идва от далече. — *Б. пр.*

Дядо ми понякога се шегуваше с баба ми, най-вече за да се изтъкне и да ни впечатли, предполагам.

Спомням си как веднъж я приклеши в тъгъла на хола и я държа там, докато надуваше един огромен метеорологичен балон, който бе взел от дявол, знае къде. Трябва да спомена, че всъщност баба ми беше много солидна дама; една черта, която я постави в много неизгодно положение във въпросния ден. Така че докато аз се опитвах да си пиша домашното, чувах само звука от мощни бели дробове, надуващи нещастния балон, който все повече изпълваше стаята и заплашваше да скрие баба от поглед и от самия живот, когато му дойде времето. Звукът беше ужасен, а дядо, нехаещ за страданието на жена си, продължаваше да се забавлява, докато балонът докосна някаква мебел и гръмна! За негова огромна радост, неговата доста едра жена беше там, смръзнала се от шока и цялата покрита с вещество, подобно на дъвка. Добавете към това и талка, който си върви с балона и можете да си представите как изглеждаше тя!

Когато дядо беше в добро настроение, такива шегички му допадаха. По-сериозната черта на Артър Уоткинс бе, че обичаше музиката и песните; всъщност, всички по майчина линия я обичаха, а дядо имаше хубав глас, нещо между бас и баритон. За нещастие, и да е имал амбиции да се прехранва по този начин, те са били попадени от остър пристъп на дифтерит, но той, без да се обезсърчава от тази пречка, се насочил към боксиране, и то доста успешно. Очевиден ход, ако се замислите!

Предполагам, че именно Одри първа ме насочи към музиката; нейните смели опити да свири „Rondo a la Turque“ на пианото бяха и върховно разочарование в същото време!

Както казах, дори и с всичките превратности, детството ми не беше чак толкова лошо и аз започнах да обръщам внимание на външния свят, да се сприятелявам и да показвам признаци на творчески ум.

За да бъда коректен, ще уточня, че все още става дума за началото на 50-те, когато Роджър Банистър пробяга за пръв път една миля за четири минути, а Лестър Пигът стана най-младият победител в

конните състезания на 18 години. Джони Рей се харесваше много от по-възрастното население. Той плака много, пеейки хита си „Just Walking in the Rain“ и накара всички останали (включително и мен) също да плачат. Винаги съм го смятал за късметлия, че слухът му е толкова зле!

При всички тези събития, си помислих, че е дошло времето да се покажа на света и това стана с разбулването на една от многото мои идеи. Сега бе моментът да покажа първото си изобретение – нискобюджетна подводница. Построих я по времето, когато Кранфърд Парк бе наводнен и река Крейн бе излязла от бреговете си, така че водата бе стигнала до височина от около четири фута в ливадите. Имаше един малък изгърбен мост, водещ до църквата „Сейнт Дънстън“ и старото имение Кранфърд, където дядо беше живял като дете, а сега лежи погребан. Там, където мостът пресича реката, имаше стълб и дъсчена ограда, а отвъд – наводнената ливада.

Като повечето деца, ние се забавлявахме с домашно изработени колички – знаете, стари колела от бебешка количка, предни и задни, и малко дърво за шасито. Цялото приспособление се управляваше от крачета, закрепени от двете страни на предната ос, а за тези с къси крака едно въже отляво или отдясно вършеше същата работа.

А сега на сцената излиза „Гилън изобретателят“. Излиза и моят добър приятел, Бари Дас. Бари живееше в съседната къща и още преди много време бе заявил, че ще тества различните идеи, които ми идваха от време на време. Когато му казах за подводницата, той сравнително охотно се съгласи да спази обещанието си, макар че подозирам, че малко се разколеба, когато видя ливадата. Все пак го притиснах с думите, че той ще носи званието „капитан“. В моменти на колебание, обикновено можеше да се разчита, че егото на Бари ще надделее над мозъка. Но ако оставим ранга настрана, виждах как стои с бързо изпаряващ се ентузиазъм, докато аз превръщах наземната количка в подводница с дървени дъски, които изцяло ограждаха малко пространство, в което той накрая щеше да е затворен. За да съм сигурен, че Бари ще изжи-

вее пълното усещане да е под вода, изрязвах кръгли прозорчета, които бяха облепени с целофан. Иначе признавам, че вътрешността беше малко спартанска.

Отдадох липсата на благодарност у Бари на нервно напрежение, докато заковавах последната дъска над него, преди да завлача превозното средство до най-високата част на моста. Инструкциите бяха доста пестеливи, така че той знаеше, че когато подводницата стигне до четвъртия стълб по дъсчената ограда, ще е набрал достатъчно скорост да завие рязко наляво, под оградата и надолу под водата. Разбира се, бях проверил височината на оградата, за да съм сигурен, че ще пропусне лодката и по подобен начин бях изчислил, че ще има достатъчно инерция, за да го пренесе 60 ярда или някъде там през наводнението до другата страна.

Предполагам, че е достигнал скорост от около 9 мили в час, когато стигнахме до четвъртия стълб и той зави наляво, както бе инструктиран. За моя радост, изчезна от поглед и аз изтичах до най-високата точка от моста, за да имам най-добър изглед към другия бряг.

Имали ли сте някога чувството, че нещо ужасно се е объркало? След като мина доста време, забелязах, че се издигат мехурчета на около три фута в наводнената част. Докато мислех озадачено за това малко недоразумение – погледът ми все още беше съсредоточен върху отсрещния бряг, – една глава внезапно изригна от подводницата точно пред мен, а на нея се мъдреше дървен капак. Майтап няма, Бари изглеждаше огромен, с изскочили очи и вени, заплашващи да го взривят. Честно, бях потресен, но веднага след като си възвърна обичайните размери, успокоението се превърна в гняв срещу безотговорната му некомпетентност.

Горе-долу по същото време, и не много далече от това място, се твърди, че Ричи Блекмор също забивал пирони в дърво. Явно бил решил да намери известно количество дъски и една нощ слязъл надолу покрай редицата еднотипни къщи, където живеел и заковал здраво задните врати. Грешката му (доколкото разбирам) е била, че оставил недокосната единствено неговата къща!

След като начинанието с подводницата се провали, мислите ми се

насочиха към Космоса. Късметът на Джони Рей му изневери малко със „Such a Night“, която BBC забрани, защото „предизвиквала неприлични асоциации“, а рокендролът вдигна шум в Англия с пристигането на Бил Хейли и неговата лимба. Той дойде в Лондон, за да изпълни хитовете си „Rock Around the Clock“ и „Crazy Man Crazy“ и предизвика бунтове на летище Хийтроу, малко по-надолу по пътя. Но ако изобщо съм мислил за нещо артистично на онзи етап, то се е отнасяло към възможностите на киното.

Но първо трябваше да се занимавам с последния си юношески експеримент и затова разказах на злочестия Бари за космическия кораб. Той беше доволен от званието „главен тест пилот“, но не беше толкова сигурен за дизайна, общо взето за кораба се използваха мебелите от кухнята на родителите му. Бяха много готини, в американски стил, така че имаше много хром и цветове. Високият стол беше носещата конструкция – хубав и висок, с елегантна ниска облегалка. Това се случи някъде около празника с огъня на открито¹, когато има фойерверки в изобилие, така че нямаше проблем с осигуряване на енергия. Залепих около 30 ракети и бомбички към краката на стола, като внимателно избягвах местата, където щяха да висят неговите крака. Цялото нещо бе вързано с обикновен фитил, направен от парчета вестник, тиксо и барут, а после закачен с едно въже към кофа за въглища, която действаше като ограничител. Целта беше да се ограничи орбитата.

Всички бяхме повлияни от приключенията на Дан Деър в „Орел“ и аз приемах всичко това съвсем сериозно. Всъщност, толкова бях загрижен за Бари, че настоях да се завърже здраво към „космическия кораб“, така че да не пострада, когато се обърне надолу с главата при завръщането.

Признавам, че бях малко разочарован от липсата на обществен интерес, но това не можеше да отмени стриктния график, докато запалвах фитила и се отдръпвах. Е, запалването се получи, но след това нещата се развиха зле, тъй като ракетите започнаха да

¹ На 5 ноември Великобритания чества „барутния заговор“ от 1605 г. с голям огън.
– Б. *пр.*

се изстрелват напосоки и станаха причина машината да се подпали и да се преобърне. Бари остана в безопасност на мястото си в обречения кораб, но онзи познат поглед на шок на лицето му се завърна, за да ме подразни отново!

През последвалия хаос видях безнадеждно неадекватния си пилот, заклеен на пода в състояние на шок и паника, докато парадът на фойерверките продължаваше около него. Разбирам, нямаше пожарогасители на борда, а най-близкият кран беше далечко, но беше факт, че Бари изцяло беше забравил обучението, през което премина и допълнително си усложни положението, като се оплете във въжето за пране, което, доколкото ме засягаше, беше единственото нещо, което му пречеше да се изстреля през Кранфърд Парк към мястото на предишната катастрофа.

Въпреки че Бари беше в голяма беда, не можех да му помогна, защото вниманието ми бе отклонено към близкия жилищен блок. За нещастие една ракета бе прелетяла през отворен прозорец на третия етаж, където живееше една възрастна дама и бе подпалила дома ѝ. Сега ме заливаше истеричен шум от две посоки – до такава степен, че не чух кога дойде баща ми. Вечерта си легнах изцяло объркан и обиден, но не толкова, че да спра да обмислям заместник на Бари. Ето нещо драснато набързо от онзи период, което се отнася за моята голяма изобретателност и душевното ми състояние:

Спомни си, спомни си пети ноември.

Барут, измяна и заговор,

ако Бари може да лети

и се върне жив и здрав,

сигурно ще изкарам много пари.

Това беше още един от онези моменти, когато изпитвах едновременно възхищение и мъка за моята майка, когато я чух да се извинява и да предлага да плати за щетите. Тя сякаш го правеше със смесица от смущение и гордост, докато обясняваше злополуката с моята способност да убеждавам другите да взимат присърце

идеите ми и в същото време ме винеше – а в този случай и Бари. Та чух как съседката ѝ казва, че ще накара общината да плати за щетите, че такива неща се случват и да не се тревожи. Каза и някои доста мили неща за мен и аз си помислих, че е много благосклонна. Жалко, че Бари се почувства по различен начин!

Всичко това се случи, когато бях около 12-годишен – учех в колежа „Хоунслоу“. Не бях умен, не бях и сред последните в класа, но започнах да проявявам интерес и заложи в спорта, където навлязох с голям ентузиазъм, макар и без умения. Все пак това беше нещо, което харесвах, въпреки че училищните съоръжения бяха много ограничени – училището разполагаше само с няколко лоши площадки. И въпреки дългия път до Бостън Менър за футбол или до Саутхол за атлетика, аз се заех сериозно със спорт.

Бяха хубави дни, но след това за мой ужас, преминах в следващия клас и се натъкнах на един-двама учители, които показваха тревожни наклонности – те държаха на строгата дисциплина. Не беше благоразумно да се оплакваш, а в моя случай животът ми тръгна зле, тъй като се „радвах“ на специално внимание. Основанието за това ми беше разяснено – нищо друго не прави от момчето мъж така добре, както добрият бой, а за тази цел предпочитаното оръжие бе така нареченият пантоф, макар че всъщност беше гуменка размер десет или дванадесет. Редовно я изпитвах на гърба си и така научих една от големите житейски истини от опит: че страхът е първият принцип на движението!

Беше предизвикателство да не заплача и огромно изпитание на волята между нападателя и жертвата. Животът не ставаше по-добър от факта, че бях във възрастта, когато битките трябваше да се изнасят и на улицата и за мой лош късмет аз бях единственото дете в частно училище, което живееше в общинско жилище и единственото дете от общинско жилище, което посещаваше частно училище. Одри, за чиито положителни качества вече споменах, работеше до изнемога, за да изглеждам добре и предполагам, че изпъквах навсякъде, бях различният. Просто не можех да се впиша никъде. Можете да си представите колко ужасно бе прибирането до къщи вечер в раирана в тъмно- и светлосиньо

униформа. Тъй като не бях агресивен човек, трябваше да се грижа за себе си и при височина 6 фута – макар и слаб като вейка – се справях все някак.

Що се отнася до тиранията в класната стая, имаше проблем, който трябваше да се разреши в един момент. Имахме един учител, който караше децата да пълзят по цялата дължина на класната стая, под столове и чинове, бутайки молив с носа си. Заклех се, че денят, в който ми бъде наредено да се подложам на това унижение, ще ми бъде последният в училището и така и стана.

Спомям си смътно, че беше замесен един тежък том от Чоусър, тъй като въпросният учител се държеше за главата с отсъстващ поглед и се чуваше одобрително мърморене, докато напусках.

По това време Одри преподаваше и използва влиянието си, за да ме прехвърли в гимназията в Актън Каунти, където успях да дам най-доброто от себе си. Там се заех отново със спорт и по-специално с атлетика и овчарски скок. В онези дни не съществуваха гъвкавите прътове, с които разполагаме днес, така че скокът често беше доста труден. След като бях окуражен от учителя по физкултура, участвах в шампионата на южните училища в Белия град¹ и беше фантастично. Мисля, че завърших предпоследен или може би дори последен, но това нямаше значение. Чувствах се все едно че бях участвал в олимпийските игри; представих се пред „публика“ и изпитах усещането за постижение за първи път.

Едно солидно обучение означаваше и че децата ходеха на черква колкото е необходимо, накрая им се даваше първо причастие и след това обикновено се разпръскваха, за да се оправят с живота като възрастни. Известно време ходех доста редовно – отначало за да бъде Одри щастлива, преполагам, – но имаше и някои добри приятели, които правеха същото нещо, хора като Лос Хъмфрис и Бари Хигинс, с които се мотаех най-вече. И двамата щяха да се появяват в различни моменти от живота ми.

Местният храм носеше името „Църквата на добрия овчар“,

¹ Област във Лондон – *Б. пр.*

а пастор беше млад свещеник, който се казваше отец Стъбс. Храмът принадлежеше към едно от консервативните течения в Англиканската църква и помня, че кадах с тамян и разни такива неща. Но се случвах и други неща – младежкият клуб и залата за снукър (която беше част от църквата) станаха събирателна точка, където младите хора можеха да се срещат. Това беше страхотно и като един възмъжаващ момък, започнах да се интересувам от момичета – „мацки“, както ги наричахме тогава.

В зората на един нов свят ние оставихме училището на второ място, изследвахме нашата младост и слушахме, най-вече в младежкия клуб или вкъщи, един нов феномен – Елвис Пресли! „Heartbreak Hotel“ и новият стил на обличане насочи ума ми (най-накрая) към нещо, което можех да се пробвам да правя и сам един ден.

Получих първо причастие в църквата „Сейнт Пол“ в западната част на Хоунслоу заедно с Лос и Бари, след което някои от нас се понесоха към дома покрай кино „Одеон“ с несигурно бъдеще, но изпълнено с обещания! Не съм сигурен как точно започна всичко, но си спомням, че видях две момчета, имам предвид възрастни мъже, които бяха в края на 20-те или началото на 30-те и единият беше със счупена ръка в превръзка през рамо. И двамата пушеха собственоръчно свити цигари, облепени на една стена и си гледаха работата. Помня, че си помислих унесено колко добър беше животът към мен и малко ми дожаля за тях – единият със счупена ръка, а другият без нищо повече, което да очаква, освен следващото дръпване.

Както и да е, сигурно съм се втренчил, защото единият извика:

– Какво, по дяволите, гледаш?

Е, Бог, на когото току-що бях обещал толкова много, се изпари от главата ми.

– Какво, по дяволите, си мислиш, че гледам... път*о? Теб!

Една малка пауза трябва да е предупредила мозъка ми за сериозна неизправност, която, ако бъдем честни, бе бързо отстранена със сигнал към краката ми да включат на най-висока скорост, осигурявайки ми приличен начален старт. И тогава двете момчета

се втурнаха след мен, макар че този със счупената ръка беше по-агресивен. В бягството за оцеляване си спомням ясно две неща. Първо, с изключение на Бари, къде бяха моите приятели? И второ, притеснявах се заради бързината, с която ме настигаше тоя образ. След това през потта, пуфтенето и задъхването се почудих как великите филмови звезди биха се държали в толкова отчайващи обстоятелства и, вдъхновен, забавих протестиращите си крака в същинска хладнокръвна походка. Нещастникът не беше очаквал нелепата промяна на скоростта; щеше да е невероятно, ако беше, и той се блъсна в мен.

Окрилен от скорошното ми общуване с Бог, плюс, трябва да призная, точно подобрения момент, всичко стана перфектно. Нападателят нямаше шанс – прехвърлих го без усилие през рамо и той падна на главата си няколко метра по-нататък. Под усмихнатото лице на Елвис от плакатите разлепени, на кино „Одеон“ аз подвих крак и притиснах гърлото му с коляно. С увереност, граничеща с лудост, се наведох напред и измъкнах папириската от устните му – както и, опазявам се, част от тях. Хладнокръвно захапах фасата преди да се отдалеча... точно както Робърт Мичъм¹ би постъпил!

От време на време се извинявам на хората, ще се извиня и сега. Това е за отец Стъбс, когото вероятно съм разочаровал много!

Преди бях грешник.

Преди, всичко ми беше наред.

Предупреждавах ме каква ще е съдбата ми.

Бях готов да я посрещна.

Не знам как би реагирал отец Стъбс на сексуалното съзряване и амбиции на паството си – момичетата наравно с момчетата, – но предполагам, че може да е благодарил на Бог за моя печален първи опит. Името на момичето беше Хедър и всеки на улицата като че ли я бе познавал в един или друг момент. Тя беше доста отра-

¹ Американски актьор и певец, известен с ролите си като „дошия“. – Б. пр.

кана, както и се надявах, когато се промъкнахме на пистата на Хестънското летище. Започнах непохватно да я опипвам и търкалям по земята, същинска лудост, докато накрая я търкулих по гръб. Дънките ѝ се бяха смъкнали до глезените и тя започна да вика – отначало тихичко!

Стори ми се малко обезпокоително, не можех да разбера какво става. Останах с впечатлението, че тя се възбуждаше, а после усетих нещо, което изобщо не бях очаквал, защото слабните започнаха да ме болят по един особен начин. Беше много объркващо. Оказа се, че всъщност се бяхме търкулнали в една „леха“ от пареща коприва. Гарантирам ви – това преживяване ме отказа от секса за доста дълго време! Така беше в онези далечни, смешни дни.

Съвсем наскоро, жена ми четеше вестник в кухнята и ми каза:

– Ей, Габинс (така ме нарича понякога вкъщи), тук пише че средностатистическият мъж мисли за секс по 48 пъти на ден. Ти какво ще кажеш?

Е, озадачих се, но отговорих:

– Не мога да разбера защо средностатистическият мъж все се разсейва. – Чак тогава ми светна и осъзнах, че съм можел да отговоря на този въпрос и по-добре!

И така, една от причините да ходя в гимназията в Актън Каунти – отделно от това, че ми спестяваше нещастията, за които говорих – беше, че Одри искаше да полагам зрелостни изпити (както се наричаха тогава). Напомяше ми се, че Полин се справя изключително добре в училището в Туикенхъм Каунти, а обучението ѝ не струваше и пени на майка. Трябва да спомена, че Одри можеше да си позволи да прати само едното си дете в платено училище и аз като по-възрастния (отделно че бях и момче) бях привилегирован. Така бе прието в онези дни, пък и ако сме честни, Полин май нямаше нищо против. Положих доста усилия и се справих добре на примерните изпити, като успях да мина и по седемте предмета. Но докато приближаваха истинските, важните, изпити, аз за съжаление много се отклоних.

За ужас на всички, които искаха да се справя, взех важното реше-

ние да стана филмова звезда и се отплеснах в мечти и амбиции в тази посока. Както стана и с намерението на котката спрямо папагалчето, моментът беше възможно най-зле подбран и в резултат от това преминах през труден период. След като бях зарязал учението в момент от изключителна важност, можех да бъда видян по улиците, където си представях, че съм този или онзи герой от някой филм. Един път бях детектив, който се крие в сенките и пуши цигара, друг път вървах кривокрако по улицата, след като бях оставил коня си завързан за оградата пред киното. Може би най-обезпокоителна бе онази фаза, когато гледах похотливо всяка жена, която слизаше на гарата на Западен Хоунслоу, представяйки си, че съм велик любовник.

Иска ми се да си мисля, че всяко поколение младоци минава през такива фантазии, а от моя гледна точка това определено е доста здравословен начин за прекарване на времето. Не изглеждах различен от другите момчета, които ходеха на кино, просто исках аз самият да съм в киното. Исках да съм филмова звезда! Не исках да съм филмов актьор – малките роли не ме интересуваха ни най-малко. Исках да съм истинска филмова звезда – каубой, космонавт, велик любовник, че защо не и гангстер! Каквото и да е, стига да е героично и бляскаво.

И така стигнахме до онзи върховен момент на ирония в живота, онзи момент, когато нещо от изключителна важност напъпва, избуботва и избухва, насочвайки те в посока, която изобщо и не си предполагал.

Глава 2

Един път, както излизах от киното, след като бях гледал филм с Пресли, ми светна за един лесен начин да стана филмова звезда. Разбира се! Всичко, което трябваше да направя, беше да стана известен рокендрол певец като Елвис Пресли.

Е, в природата ми е да се опитвам да осъществя идеите, които ми идват, и по пътя към вкъщи на Брабазон Роуд (срещу кръчмата „Тревълърс Френд“) спрях едно момче, Анди. Познавах го смътно и знаех, че е млад музикант. Казах му, че събирам група и го попитах дали познава китаристи в околността. Отговори ми, че ще види какво може да направи и, верен на думата си, откри няколко кандидати, които ми доведе вкъщи една съботна сутрин. Бяха пет-шест души и всички носеха китари с различно качество – имам предвид в различно съсипано състояние.

Един от тях беше Крис Ейлмър, който по-късно щеше да се появи с Брус Дикинсън и Iron Maiden, другият бе Пол Симпсън от бъдещата група Samson.

Тогава обаче присъстващите бяха доста по-скромни като изява и тези, които разполагаха с две (или по-малко) струни, станаха басисти, тези между две и пет бяха ритъм, а пълният комплект те правеше главен китарист. Тъй като това бе моята група, аз бях вокал и барабанист и направихме песни като „Sheila“, която в оригинал бе написана през 1960 г. от 14-годишният Томи Роу, „Hey Baby“ и „Apache“ – версията на „The Shadows“.

Смятайки, че това е само инструмент към по-далечна цел, пеех с удоволствие и този период се оказа от изключителна важност, тъй като бе първият път, когато ме изхвърляха от някъде, а в случая – от дома ми! И все пак, беше страхотно до края: шумът, тъпченето на мебелите и съсипването на всичко около нас – не нарочно, разбира се.

След като това „сборище“ пропадна, реших да мина през младежкия клуб „Сейнт Дънстън“ в Кранфорд и да проверя дали има възможност да се репетира там. Помотах се доста, но накрая открих шефа, който ми показа задната стая и каза, че можем да я ползваме. Когато разбра, че нямаме пари, рече само, че наемът ще ни бъде по едно представление на седмица, ако сме достатъчно добри, и така започнахме.

Като събра каквото можа, татко ми зае осем лири за комплект барабани, които купи от Армията на спасението. Вървеше заедно с барабан „Гигстър“, на който му бяха останали само няколко струни¹, една палка, четка, голям барабан (без педал и струни), цилиндричен механизъм за цимбали с един останал цимбал, който се издигаше и спускаше без да може да си намери партньор! Открихме и малък усилвател, в който едно от момчетата можеше да включва полуакустична китара и в крайна сметка можехме да записваме нашите усилия на татковия диктофон „Грундиг“, който седеше на масата.

Занесохме всичко в младежкия клуб, съединихме го и бързо открихме някои ограничения. Най-голямото беше, че когато пеех, трябваше да се превивам надве, за да съм близо до микрофона, но заради това нямаше как да удрям барабаните. А когато бях на барабаните, пеенето бе невъзможно! От време на време, големият барабан се откачваше и потегляше бавно към кулисите, а аз седях и гледах глупаво.

Беше време да избирам между пеенето и барабаните – няма спор! Първото ни изпълнение не бе твърде зле. Пък и усещах, че някои момичета ми обръщаха внимание, а това не ми се бе случвало преди.

Окуражени, направихме още няколко репетиции и ни харесаха достатъчно, за да ни позволят още едно представление следващата седмица. Направих и нещо, което навремето изглеждаше яко – промених сценичното си име на Гарт Рокетт (но с двойно „т“, за да се различава от машината, която почти успя да съсипе

¹ Става дума за барабан с т.нар. „удължено звучене“. – Б. пр.

Бари Дас преди няколко години). Групата носеше името The Moonshiners.

Одри май нямаше нищо против за името ми – всъщност, тя прие всичко много добре и каза, че предпочита да слуша шума, който вдигаме повече от шума, който навремето „творях“, като седях на стълбите и блъсках по една тенекиена кутия!

Нашият ентузиазъм бе толкова голям, че бързо се усъвършенствахме и започнахме да правим неща като „His Latest Flame“, „Good Luck Charm“ (и двете на Пресли, разбира се), „Hit the Road Jack“ (на Рей Чарлз) и други от хора като Боби Вий и Джон Лейтън.

В онези дни деляхме залата с една друга група – Ronnie and The Hi-Tones. Всъщност, те се бяха събрали преди The Moonshiners (началото на 1962 г.) и бяха изградили добра местна репутация. Дейв Боун свиреше на клавири в тяхната група и беше страхотен, можеше да изстреля нещо от Джери Лий Луис с лекота. Проблемът му беше, че понякога просто решаваше да не идва, но когато цялата група бе налице, беше впечатляващо. Макар че оборудването им не беше голяма работа, нашето бе още по-зле и така започнахме да делим мястото за репетиции с тях, обикновено през седмица, и едните ходеха да гледат напредъка на другите.

The Hi-Tones много обичаха да ни дразнят, а най-гаден бе техният вокал, известен като Мазния Рон.

Оказа се, обаче, че те имат проблем в собствения си състав, и този проблем беше Мазния Рон! Общо взето вокалните му способности не можеха да се сравнят с перченето му и се понесе слух, че са ми хвърлили око като негов заместник. Една събота сутрин техният ритъм китарист Тони Тейкън и барабанистът Кийт Роуч се появиха на едно двуместно колело, взето назаем. Отишли до вкъщи и там Одри им каза, че съм в магазина за захарни изделия, където и ме намериха. Тони ме попита направо дали бих се присъединил към тях и след една репетиция в дома на Дейв Боун на следващия ден, се съгласих.

Променихме името на групата на The Javelins – по името на известната кола „Джоует Джавелин“ – и взехме решението страхотният, но непостоянен Дейв Боун да си отиде.

Беше октомври 1962 г. и в състава влизаха Тони (Тъби) Уитфийлд с бас китара, Гордън Феърмайнър – главен китарист, Кийт Роуч – барабани, Тони Тейкън – ритъм и моя милост – вокал. При всички тези промени, реших да променя отново името си, този път на Джес Тъндър, даже беше отпечатано на визитната ни картичка.

Материалът, който репетирахме и свирехме, включваше всичко, от което се влияехме: Бъди Холи, Еди Кокрейн, Джорджи Фейм, Хаулин Улф и, разбира се, Елвис Пресли. Правехме песни като „Oh Boy“, „Rave on“, „Not Fade Away“, „Cut Across Shortie“ и една от любимите ми, „High School Confidential“.

Винаги има първи път, когато взимаш решение, което би разстроило хората и моят първи път беше да обясня хода си на The Moonshiners. В действителност, момчетата го приеха много добре и се разделихме като приятели. (Гарт Рокетт и The Moonshiners, но с различен състав, щяха да се издигнат от пепелта години по-късно, през 1989 г., за един проект.)

При цялата тази дейност, започнах да усещам, че Одри мърмори. Тя смяташе, че трябва да се занимавам по-сериозно с уроците и обмисляше някаква отговорна кариера – по-скоро рано, отколкото късно! Подозирам смяташе, че дребното ми забавление ми насажда странни идеи, че всъщност бих могъл да стана професионален певец. Съгласих се да постъпя във фирмата „Ауто Айс Лимитид“ в Националната сграда в Хоунслоу. Фирмата произвеждаше машини за лед, а мен ме интервюира управителят ѝ, Бил Браун. След като му казах, че на изпитите ще се представя отлично, той ме нае на кралската заплата от 7 лири на седмица. Пропуснах да спомена другата ми кариера с групата. Истината е, че ми беше приятно да работя в тази фирма и не мина много време преди г-н Браун да ме назначи да отговарям за един отдел.

Явно са решили, че съм замесен от управителско тесто, което може и да изненадва сегашния ми мениджър Фил Бенфийлд, но по онова време помогнах нещата бързо да се развият и в крайна сметка отговарях за пласмента в около 110 места в Джързи, Шотландия и разни други райони. Резултатите от изпитите, които

се бяха изплъзнали от ума ми, също бяха удобно забравени. Но музиката винаги бе тук и стана събирателна точка на живота и мечтите ми.

The Javelins беше една страхотна група и като хора, и като музиканти. Бяхме невероятни приятели и всички имахме малко жестоко, но брилянтно чувство за хумор, което сплотяваше групата и ни позволи да стигнем дотам, че да правим редовно представления в „Уистоу Хаус“, „Дъ Блу Муун“, (и двете се намират в Хейс, Мидълсекс) и даже в престижните „Кроудеди Клъб“ и „Стейшън Хотел“ в Ричмънд, Южен Лондон. Там заехме мястото, овакантено от Rolling Stones, които сега „изгряха“ с „Come On“.

The Javelins бяха първата група, в която ми плащаха, а хонорарът възлизаше на 2 лири и 10 шилинга. Разбира се, всичките пари отиваха по пътни разноски и пиене, но на никого не му пукаше – всички правехме това, което искахме да правим.

Пак с The Javelins се сблъсках за първи път с предизвикателството – една нощ, когато някакъв умник изкрещя и ме апострофира „Вземи си отрежи косата!“, докато пеех „King of the Whole Wide World“, но аз успях да запазя самообладание!

Както показваше и нашата бизнес карта, имахме желание (и нужда) да свирим където и да е, но понякога получавахме и частни ангажименти като участия по сватби, „бар-мицви“ или просто „купони“, като рождени дни по случай 21 години. Младите дами от добрите училища сякаш ни харесваха, вероятно защото бяхме всичко онова, което те и техните придружители не бяха. Предполагам, че идеята да се омешат с малко „недодяланост“ им допадаше. Така докато момчетата, както казват англичаните, се напиваха като лордове (а вероятно някои от тях си бяха), немирните им богати приятелки ни развеждаха из именията, конюшните, в долапите, под масите – все интересни места. Като казвам това, сред музикантите е добре известен фактът, че имаш доста по-голям шанс да се сдобиеш с венерическа болест от някое от тези момичета, отколкото от другите момичета по обикновените представления. Така че всички бяхме много внимателни с тях. Външно елегантни, аристократите май се гордееха да се мърсят така!

Ангажиментите на The Javelins обикновено бяха два пъти по 45 минути и свирехме рокендрол и блус. Аз носех костюм, а останалите бяха в типичните за групите униформи – кожените якета бяха на мода. Траен спомен ми беше, че в каквото и да се появим, то вонеше до небесата. Предполагам не е изненада, че след представлението мяхме дрехите във фургона и ги зарязвахме до следващия път. Имахме и матрак, от който имаше голяма полза.

Що се отнася до музиката, покривахме материал като Сони Бой Уилямсън, Хаулин Улф, Чък Бери, Джери Лий Луис и Литъл Ричард, но за разлика от The Rolling Stones, Клиф Бенет, Джорджи Фейм и „Крещящия“, не пишехме песните си. Въпреки това, аз скоро щях да използвам едно преживяване, за да напиша първата си песен „Puget Sound“.

Песента се появи, защото имаше един случай, в който изоставих групата. Одри все още преподаваше и чрез работата си получи предложението да замине за Америка съгласно учителската харта. Поканата се отнасяше и за Полин и мен самия и затова отидох при Бил Браун, за да поискам 6-седмичен отпуск. Отговорът му беше: „Само през трупа ми и за сметка на дневната ти работа“ (мисля, че знаеше за The Javelins), реших, че това е „да“. После разказах и на момчетата и те също не бяха много щастливи, защото това означаваше да пропуснем доста представления, точно когато нещата вървяха добре. И все пак ме пуснаха, така че отлетяхме за Ню Йорк и там се настанихме в един хотел.

На следващия ден отидохме до автогарата на Грейхаунд и си взехме екскурзионните билети по 99 долара, с които можехме да пътуваме където си поискаме в продължение на три месеца. След четири-пет дни бяхме на Западния бряг и се чувствах като в рая. Някъде по пътя в Пенсилвания едно момиче се качи на автобуса – класически Грейхаунд – и в задната част, предназначена за пушачи, научих много, включително нови фрази като: „Английските момичета могат ли да правят това?“ „Puget Sound“ я написах за това пътуване из Америка и в крайна сметка бе записана в „Mr Universe“.

*Помня автобуса
само ние и Грейхаунд.
Беше между Сейнт Пол и Фарго.
И имахме още два дни,
но девствените сме бавни
и моята ръка едва бе стигнала до Чикаго.*

Толкова много ни хареса тази екскурзия на Запад, че моето момиче от Итака пое по обратния път с мен, а Одри и Полин се наслаждаваха на невероятните пейзажи.

Когато се завърнахме у дома, бързо се оправих с The Javelins и успях да си върна работата в „Ауто Айс“, този път в завода, където не им достигаха работници и където се научих да заварявам и да работя на монтажната линия. Макар че не се виждах с кариера в тази индустрия, на което и да било ниво, хората във фирмата бяха страхотни – особено Ник, който работеше в офиса.

Имаше и една много красива, апетитна секретарка, чието име ще пропусна! Бил Браун също беше готин човек, особено заради това, че ми даде работа, когато другите сигурно биха ми казали да се разкарам.

И така животът продължи с различна и често трескава скорост, след работа често следваше представление, обикновено в Западен Лондон. Въпреки че правехме всичко по силите си да си намираме ангажименти, бащата на Гордън успяваше да ни помага. Правеше се на агент и мисля, че много му допаднаше. Имаше магазин за захарни изделия, в който работеше през деня и оттам по-късно изскочиха и други неща. Докато напредвахме, ние усъвършенствахме нашия имидж и звучене и те в крайна сметка ни доведоха до прага на човека, който щеше да направи толкова много за музикалния бизнес – Джим Маршал.

Джим щеше да основе най-важната фирма за производство на усилватели в света. За него всичко започна през юли 1960 г. с откриването на известния му магазин „Маршалс“ съвсем близо до нас в Хануел. Навлязъл в развлекателния бизнес през 1937 г., като певец на танцова група, а по-късно се научил да свири на бара-

бани от Макс Ейбрамс. Както Джим често обясняваше с гордост, Макс учил Джак Парнел, Ерик Делани и моя съвременник Саймън Филипс, с когото съм имал привилегията да работя (включително по албума „Naked Thunder“ през 1990 г.). Както и да е, след години свирене и преподаване, Джим съзрял нови възможности в това, което се случвало в популярната музика.

По времето, когато си търсехме оборудване, „Маршалс“ – с Кен Бран – произвеждаха и продаваха усилватели и радиоманетофони собствено производство и слуховете за тяхната работа и майсторство бързо се разпространиха.

Тук ще се отклоня. Мисля, че навремето Джим е свирил в същата група, в която бил и бащата на Пит Таунсенд, а аз, на свой ред, седях в една класна стая с Пит, в „нашето поколение“.

След като споменах Джим, има една страхотна случка, която трябва да разкажа (макар че това е още времето на ранните Deep Purple). Историята се върти около едно музикално приспособление, което в този бизнес е известно като „слейвс“¹. Един ден няколко човека висяхме в кръчмата и тогава Мик Ангус, нашият импресарио, се появи и каза, че са докарали онези слейвс, които бил поръчал. Каза, че били заключени във фургона отвън. Това предизвика значителна тишина и всички ни зяпнаха, докато разберем какво става. В крайна сметка, момичето зад бара каза:

- Извинете ме... но вие току-що казахте, че държите роби във фургона си?

– Да.

Дълга пауза.

– Не знаете ли, че е незаконно да имате роби в днешно време?

– Няма проблеми... никой не знае, а и във всеки случай ние ги използваме само за работа.

– Но това е незаконно. Робството е премахнато! – упорстваше момичето.

– Е, хайде сега, скъпа... имаме само дванадесет...

– Къде ги държите тогава?

¹ От английски език slaves – буквално „роби, слуги“. – Б. пр.

– Вече ти казах, във фургона.

Още по-дълга пауза.

– От колко време ги държите?

– Ами, тези ги прибрах днес... наистина ни разочароваха... искахме бели, но бяха свършили. Така че се спряхме на черни...отчаяни сме! И на всичкото отгоре, те всички се наричат „Маршал“!

Да се върнем към The Javelins. Всички бяха от добри семейства – достатъчно заможни, предполагам, но без да са богати. Може би до някаква степен беше моята собствена липса на сигурност, може би беше арогантност или нетърпение, но, докато месеците си минаваха, не виждах как бих станал звезда с тази група. Усещах го, но и по някакъв влудяващ начин ми се изплъзваше. Снимките ни се появяваха в местните вестници, имахме фенове, както и купища работа. Но нещо не беше наред и не можех да кажа какво точно. Не можех да виня дори музикалното майсторство.

В „Есолдо“ в Хейс се проведе състезанието „Батъл ъв дъ бендс“ и в онези дни бе типично за нас да вземем участие. Имаше групи, които изминаваха много път, за да се покажат на сцената само за няколко минути, когато се опитваха да впечатлят пет-шест съдии, между които най-вероятно имаше и диджеи. В онези нощ спечелихме състезанието, като победихме една група на име The Countdowns, които също бяха много популярни в областта. Техният вокал беше Брайън Конъли, бас китарист – Стив Прийст, а Мик Тъкър – барабанист.

Изпълнихме „Sixteen Tons“, „Too Much Monkey Business“ и една много бавна и необичайна версия на хита на Конуей Туити „It’s Only Make Believe“. Беше рисковано да се изпълняват бавни парчета в такива ситуации, но подозирам, че рискът ни се отплати. Е, не точно, защото, като начало, изобщо не получихме наградата за „работна почивка“ в почивния къмпинг на Бътлин¹; освен това, когато тръгнах с един човек към киното, за да използвам безплат-

¹ Верига евтини почивни места във Великобритания и Ирландия, създадени от Били Бътлин. – *Б. пр.*

ните билети, ни изхвърлиха; и накрая трофеят ни бе отнет, за да го гравират и повече не го видяхме! Всичко това бе последвано от решението на Гордън да се яви на прослушване за The Countdowns, в което той успя. В известен смисъл, не бяхме твърде обезкуражени, защото той като че ли вечно отиваше нанякъде – обикновено към Испания, където родителите му изглежда имаха къща. След като Гордън се присъедини към The Countdowns, те смениха името си на The Sweetshop (на бизнеса на баща му), а когато той бе заменен от Анди Скот, го съкратиха до The Sweet. Тази група щеше да направи невероятни хитове през 70-те, с песни като „Little Willy“ (забранена във веригата танцувални зали „Мека“), „Blockbuster“ и „Ballroom Blitz“. Всички тези хитове бяха изсвирени, когато аз бях с Deep Purple и, истината е, те ни подгрываха в много концерти. Това, обаче, щеше да се случи след няколко години.

С The Javelins нещата не вървяха много добре, нещастията започнаха да се случват едно след друго. Една зимна нощ Тъби (Тони Уитфийлд) дойде с автобус, за да се изфука с чисто новата си китара „Фрамус“. Тя стоеше още в картонената кутия, а ние стояхме в снега пред „Тревълърс Френд“ и ѝ се наслаждавахме, докато той сваляше другите неща от автобуса. За нещастие, Тъби не видя бордюра, подхлъзна се и изпълни една невероятна въздушна маневра, в чийто край китарата омекоти падането му, грифът ѝ се прекърши и само опаковката и прътът я държаха като едно цяло. Тъй като Тъби знаеше, че тази вечер няма да ни платят, ако той не свири, завихме и залепихме нещастния инструмент, а той го държеше като лък, като го закрепил под ръката, си за да не падат струните от грифа. Звукът беше ужасен, но ни платиха, а неговият дял отиде като вноска по безполезната покупка.

След всичките вълнения, обещания и мечти, 1963 и 1964 г. се оказа доста разочароващи. Работата ми в „Ауто Айс“ се обърка и напуснах, за да започна работа в друга фирма, която поне навремето изглеждаше безперспективна като мен. Тази фирма обхващаше супермаркетите „Теско“!

В музикално отношение все повече се дразнех от The Javelins

и през март 1964 г. се разделихме. Щяхме да се съберем отново през 1994 г., за да направим един албум „за спомен“. За него ще ви разкажа по-нататък.

Избягай от света, приятелю!

Това си казах аз.

Лекувай се и се оправяй

и себе си открий.

Събрах група на име The Hickies, за да изпълняваме неуредените ангажименти, но не целяхме нищо повече от това. После се понесох с изпаряващ се ентузиазъм към една соул група, която се казваше Wainrights Gentlemen.

The Gentlemen бяха създадени първоначално от Брайън Конъли и Мик Тъкър и бяха прилична шест - до осемчленна група, с добро управление и винаги работеща. Свирехме на подходящите места като „Рики Тик“ в Уиндзор и „Кафе дес Артистес“, но успехът отново изглеждаше недостижим, а надеждите за слава – далечни. И тогава, една нощ, свирехме в „Уистоу Хаус“. Пеех „Kidio“ на Брук Бентън, когато погледът ми се отклони към едни невероятни гърди. Животът скоро щеше да се подобри!

Докато се мъчех да се концентрирам върху текста, заповядах на очите си да се насочат към лицето на Глория Бристоу – или Глорис Бристоулс, както щях да я познавам по-късно. По онова време Глория работеше за Хелмут Гордън, чийто път към славата се дължеше на това, че той бе открил The Detours, които по-късно станаха известни като The Who. Макар че Хелмут щеше да загуби тази група, преди самият той да изчезне от сцената, се бе оказало, че Сюзън Сегал от неговия офис бе чувала за мен, и Глория беше пратена да разбере дали съм добър, за да стана заместник на Анди Рос от групата от Хеч Енд¹, Episode Six.

Е, определено бях чувал за Episode Six, макар че те не бяха от моята околност. В състава им бяха Тони Ландър (китара), Грегъм

¹ Място в лондонския квартал Хероу. – Б. пр.

Картър (китара/вокал), сестра му Шийла Картър (клавир/вокал), Харви Шийлд (барабани) и Роджър Гловър (бас). Бяха се запознали в училището в Хероу Каунти и идваха от две различни групи – The Lightenings и The Madisons. Това, което ми хареса бе, че те бяха станали професионални музиканти през април 1965 г. и това съвпаднало с решението на Анди да се ожени и да напусне този бизнес. Най-хубавото беше, че те изглеждаха много организирани.

Глория бе настроена за бизнес, което много ме впечатли и тя ми обясни, че ще бъде с хора, които много пътуват насам-натам, че ще правим записи и турнета абсолютно навсякъде. Но най-вече, каза тя, ще бъдем известни. Залагаха основно на хармонични и баладични песни, а от мен щеше да се очаква да се обличам в различни стилове кабаретни дрехи и общо взето да правя каквото ми се казва.

Знам, че Одри беше, ами, да кажем... загрижена. След всичко, което бе направила, за да ми даде добър старт в живота, аз внезапно щях да се „понеса по пътя“ и да мина под крилото на Глория. Но все пак го прие доста добре.

Организацията за Episode Six наистина ме впечатляваше колкото повече навлизах в нея. Като начало, имаха офис на ул. Ейлсфърд № 43 в Пимлико, Лондон, както и секретарка на пълен работен ден. Имаше фен клуб и не оставаше почти никакво съмнение, че тези хора знаят как да си проправят път. Имаха контакти и почетни членове като Ед „Стюпот“¹ Стюърт, Кийт („Картонените обувки“) Скюс, Майк Ленъкс, Колин Никъл и Тони Блекбърн – всички те известни диджеи. За нещастие, тези хора винаги си имат цена и едно от нещата, които трябваше да правим бе да търпим Тони Блекбърн понякога да пее с нас на сцената. Честно казано, това ни смущаваше – той ходеше насам-натам с глупава усмивка на лицето си и напълно разваляше песента на Рей Чарлз „What'd I Say“, която му бе любимата, но пък и на мен също! Изобщо не успяваше да спазва паузите и това не го казвам само защото

¹ Буквално от английски stew – бульон, и pot – гърне, тенджерка. – Б. *пр.*

няколко години по-късно той смъртно ме обиди в едно от изданията на „Green Room“ по BBC в ранните ми дни с Deep Purple. Просто за диджей го биваше повече!

Тони си спечели репутация с първата си пиратска радиостанция, Radio Caroline, която „плаваше“ в международни води, далеч от брега и затова целият бизнес докара и доста проблеми с властите. По-късно се присъедини към BBC, където, предполагам, започна да гледа на нещата по друг начин, включително и на моята прическа, която, както разбирам, доста го дразнеше.

Ако сме честни, той не бе единственият, който сякаш искаше да се разграничи от едни определени видове прогресив рок – и музика, и култура, – когато се появиха. Дейвид Дженсън, друг страхотен приятел, сякаш правеше същото, както и Саймън Дий.

Но всичко това ще стане в бъдещето; за момента те бяха щастливи да ги свързват с Episode Six, а всички ние бяхме щастливи заради шанса да се появим по радиото, най-вече по Radio 1 Club, първата законна поп програма, която се излъчи за първи път в понеделник, 21 октомври 1968 г. и продължи до октомври 1971 г. Беше страхотна „витрина“ за много групи и се записваше или в клуб, или в зала, или пък от парижкия театър на BBC в Лондон. Беше шанс да се свири на живо, да чуеш как пускат твои неща и да срещнеш други музиканти от The Tremeloes до Джули Дрискол с групата The Trinity на Брайън Оугър, че даже и Pink Floyd (които свиреха в края на 1968 г.).

Между октомври 1968 и юни 1969 г. ние свирехме осем пъти в това предаване и дадохме няколко интервюта. Явно това поставило рекорд, докато бяхме още в офиса. Брошурата на фен клуба също вървеше на пълни обороти и бе винаги цветна и ентузиастична. Ето как ме описваха в брошурата:

Иън Гилън

Истинско име

Иън Гилън

Сценично име

Иън Гилън

Място и дата на раждане

19 август 1945 г.

Хоунслоу

Физически данни	185 см, сиви очи, тъм- нокестенява коса
Братя и сестри	Полин
Сегашно местоживее	Хоунслоу
Място на образование	гимназия в Актън Каунти
Възраст на влизане в шоубизнеса	15
Първа професионална изява	Танци в колежа в Туикенхъм
Най-голям пробив в кариерата	Няма
Най-голямо разочарование в кариерата	Твърде много, за да се изброяват
Най-голямо влияние в кариерата	Други групи
Хобита	Гледане на кралските лесничей, плуване, во- дни ски
Любими цветове	Тюркоаз
Любима храна	Всичко английско
Любима напитка	Светло & горчиwo ¹ , соч
Любимо облекло	Костюми, американ- ски спортен стил
Любими певци	Брук Бентън, Джон(и) Густавсон
Любими бендове/инструменталисти	Няма
Любими групи	Няма
Любима актриса	Елке Сомър
Любим актьор	Алфред Линч
Любими композитори	Няма
Разни любими неща	Да се забавлява, слънчевата светлина

² Популярен „коктейл“ във Великобритания. Състои се от половинка светла и половинка горчиwa бира. – Б. пр.

Разни нелюбими неща

Най-добър приятел

Най-вълнуващо преживяване

Музикални вкусове

Домашни любимци

Амбиция

Професионална амбиция

Хора без чувство за хумор

Бари Хигинс

Да свири в „Нотингам Палей“ пред страхотна публика

Всичко вълнуващо

По някоя и друга котка!

Да притежава голяма къща в провинцията

Никога да не му свършват амбициите и да стане добър филмов актьор

Предполагам, че при този профил, разкриващ толкова много, най-добрият начин да представя музикантите, с които ще прекарам следващите три години или там някъде, ще бъде да разкажа за нещата, които ги интересуваха, амбициите им и така нататък. Както се разбираше от техните профили, бяхме на приблизително една и съща възраст, предполагам от подобна семейна среда, но влиянията, преживяванията и интересите ни се различаваха. Любимите цветове на Греъм бяха червено и черно, предпочиташе да се облича в английски и китайски стил, а такива бяха и любимите му храни. Пиеше кафето студено, обичаше ябълково вино, водка, Пепси или вермут „Чинцано“ и в музикално отношение бе повлиян от различни групи. Сред тях бяха The Beach Boys и The Barron Knights и всичко това показваше каква музика свирехме. Най-добрите му приятели бяха Шийла, един пудел и едно вълнисто папгалче. Вече бе вкусил славата с „Ready Steady Go“ и имаше амбицията да види света, да се качи на Луната и никога да не си сменя професията! Що се отнася до големия му пробив, той охотно призна, че това е запознаването му с Глория, за разлика от моето доста неблагодарно „няма“.

Шийла харесваше синия и лилавия цвят, пържоли и китайска хра-

на, пудела и папагалчето. Освен това си падаше по студено като лед мляко и „Адвокат“, но не обичаше да отваря кутиите с мляко! Бе се повлияла от Клео Лейн, Джими Смит, Алън Прайс, Джорджи Фейм и The Beatles, амбициите ѝ включваха да притежава шимпанзе и бебе слон. Най-големият си пробив също отдаваше на срещата с Глория.

Тони Ландър харесваше лилаво и синьо, Зуут Мъни, Нина Симоне и Джордж Бенсън. Тони бе луд по колбасите и чипса, с амбицията да „живее дълго и щастливо“! Да, и Тони беше благодарен, че е срещнал Глория.

После идваше Харви, който считаше Episode Six за една от любимите си групи, заедно с The Drifters, The Mamas and Papas и The Beatles. Най-много обичаше себе си, искаше да „живее дълго и щастливо“ признаваше, че обича да не прави нищо. Най-големият пробив в кариерата на Харви Шийлд бе срещата с Глория!

Това ме довежда до Роджър Гловър – или „Вонящото хипи“, както бе известен тогава. Роден в Брекън, Южен Уелс, месец и нещо след мен, Роджър обичаше лилавото. Любимата му храна бе китайската, а в музиката се влияеше от Том Джоунс, Нина Симоне, Боб Дилън, The Beach Boys, The Lovin' Spoonful и The Beatles. Това, което щеше да се развие – и запази – през едно доживотно приятелство и сътрудничество, бяха обявените от Роджър „нелюбими неща“ – споровете и насилието.

Единствената лоша черта на Роджър беше, както той си признаваше, любовта му към минаването с фургона през локвите, но също така, разбира се, той бе много благодарен на Глория, макар че Лес Рийд също спечели благодарността му!

Роджър идваше в този бизнес от семейна среда, която се оказва полезна в някои отношения. Когато бил на десет, семейството му се преместило в Лондон и станало собственик на заведението „Дъ Ричмънд Армс“ на Олд Бромптън Роуд. По-късно то било разрушено и на негово място сега е „Дъ Турнамънт“, но докато семейството му беше там, имаше и музика на живо – тогава е бил и първият допир с музиката, най-вече чрез скифъла¹.

¹ Вид популярна джазова музика със солист китарист. – Б. пр.

Преди Episode Six, той бе участвал в The Madisons, а след това отиде да учи в колежа по изкуства в Хорнси.

С внезапното напускане на Хелмут от мениджърското място (все още му дължа 100 лири!), Глория пое управлението изцяло и се зае да ни накара да работим много сериозно. От ентузиазирания ѝ мениджмънт ние се сдобихме с организация, хубава доза дисциплина, разписание за представленията, които ни водеха из Великобритания, до Германия и чак до Бейрут! Като капак и край на всичко аз получих договор да запиша нещо – бях разбрал как става това – или поне така си мислех.